

ANDREA KALIVODOVÁ, mezzosopranistka (*24. 11. 1977). Studovala brněnskou konzervatoř a pražskou HAMU, absolvovala stáž na Universität für Musik und Darstellende Kunst a mezinárodní mistrovské kurzy ve Vídni. Na základě 1. ceny nadace Ěmy Destinové v Londýně koncertovala v Covent Garden, vystupovala se sólistou Metropolitan opery Leo Nuccim, na galakonzertu ve vídeňském Konzerthausu a dalších významných akcích. Hostovala v Národním divadle moravskoslezském, v opeře v Ústí nad Labem, ve Státním divadle v Košicích. Od roku 2003 je sólistkou Státní opery Praha.

Carmen ze šestého

**Sólistka Státní opery Praha
Andrea Kalivodová
opírá svou kariéru
o tvrdou práci. A image?
Holka krev a mlíko.
Proto její vysněnou roli
nemůže být nic jiného
než Bizetova Carmen.**

V modřanském bytečku bydlí **Andrea Kalivodová (29)** sama. S partnerem **Ondřejem Kepkou** se sice mají velmi rádi, ale oběma je jasné, že v prostoru 2+k.k. jde slušně bydlet, ale rozhodně ne umělecky pracovat. Proto pendlují mezi Modřany a Vršovicemi.

„Ondra je skvělý. On totiž chápe, že kdybych plnila všechny úkoly manželky, tak by za deset let měl doma zakomplexovanou, nešťastnou bábu, která by mu jen nadávala a házela talířema. Já mám v sobě několik žen — Carmen i domácí putku, ráda vařím a starám se o svého partnera. V opeře jsou dnes samozřejmostí hlasové dovednosti, ovšem i fyzická stránka musí korespondovat s typem role. Moc si cením Ondry, že chce, abych využila, že dobře vypadám, že mi někde otevírají dveře a že mi to zpívá.”

Ale co děti? Biologické hodiny tikají všem stejně.

A dejte pokoj. Vždycky mám něco před sebou a teď do toho plánujete rodičovství. Třeba teď vím, že minimálně rok musím tvrdě makat. Otevírají se mi dveře do Vídně, kde mě zastupuje prestižní světová agentura. A když všechno půjde dobře, práce bude víc a víc... Mně se líbí, jak to udělala Magdalena Kožená. To bylo neplánované těhotenství. A to je asi nejlepší. Neplánovat! Ono se to pak nějak zvládne.

V té Vídni by to měla být Carmen?
Nepředbíhejte. My zpěváci jsme hodně pověřiví. Jsem ráda, že ji zpívám v pražské Státní opeře. Je to nádherná role. ▶

Andrea nejen vysoko zpívá,
ale taky vysoko bydlí.
Z balkónu má úžasný
výhled na kus Prahy.

patra

Jak vnímáte rozdíl v pěvecké technice mezi zpěvákem popu a operním zpěvákem?

Technicky vybavený operní zpěvák s přehledem vystřihne všechno, co zpívají zpěváci pop-music a muzikálů. Tedy pokud nemá zparchantělý hlas nadměrným vibratem. Ale obráceně to zdaleka neplatí. Navíc v popu díky mikrofonům mají tak čtvrtetní práci. Ale přesto si vážím spousty našich populárních zpěváků, to se o mně ví. Namátkou Helena Vondráčková, Jiří Korn, Karel Gott... Nedávno jsem četla, že třeba Tereza Duchková jezdí někam do zahraničí za profesorkou, která jí pomáhá pracovat s hlasem. To je přece skvělé!

Hlas je váš pracovní nástroj. Jak si ho chráníte?

V poslední době to na mě nějak padlo. Už ani nechodím běhat do studeného vzduchu, nejezdím na kole. Radši si doma udělám 20 kliků a 60 dřepů. Nejvíce nesnáším klimatizaci. Vysušuje hlasivky. Když jedeme s Ondrou v létě v autě, tak z nás radši leje pot. Chudák Ondra je z toho na nervy.

Když už nějaká chřipka zaútočí, máte nějaký tajný recept?

Jediná rada je dát si horký čaj, horkou polívku s olivovým olejem, hodně česneku, chilli papričky a jít se rychle vyspat. Buď to tělo překoná, a nebo se probudím nemocná.

Jak je to s pitím syrových vajec?

Znám tu pověru, ale ještě jsem nikdy od žádného zpěváka neslyšela, že by to opravdu pil. Ani nechápu důvod. Já mám vyzkoušené pomeranče a taky kiwi. Před vystoupením si taky dám třeba i dvě šťavnaté mandarinky. Používám Emské

A není ta Carmen trochu mrcha? Vždyť zradí muže, který ji zachránil, provokuje ho, vysmívá se mu. To se vám líbí?

Carmen je jenom malá mrška. Ostatně si myslím, že každá žena má v sobě trochu té Carmen. Každá se přece chceme zamilovat, toužíme po obdivu mužů, chceme, aby se za námi otáčeli. Žena, která řekne, že to tak není, nemluví pravdu.

Jak flirtování funguje v opeře?

Pěvkyně bývají obletované.

Něco jsem už zažila, snad i nějaký ten románek... Obdivovatelé k opeře patří. I dárky, které dostáváme po představení. Operní pěvkyně musí zažít plné, jiskrné chvíle, musí z něčeho na jevišti čerpat - dobíjet se. Musí žít opravdově svůj život i ty chvíle na jevišti.

Jaký nejoriginálnější dar jste dostala?

Ale to nejde takhle říct. To je strašně intimní. Všechny operní zpěvačky dřív i teď žijí podobný život. Vezměte si Marii Callas nebo Emu Destinnovou... Třeba Marie Callas byla Střelec jako já. Když čtu jejich memoáry, tak mi chvíli připadá, že to je můj život. Byly temperamentní a opravdové, jistě tím velmi provokovaly. Byly to skutečné dámy.

Nebylo by moudřejší se rozhodnout pro kariéru zpěvačky populární hudby? Při vašich hlasových

dispozicích byste měla šanci být bohatá a slavná.

Je pravda, že odmala jsem měla před očima Haničku Zagorovou a moc jsem se jí chtěla podobat. Ale operu mám dneska jako poslání. Opera je nebe, vítr, uragán, dokáže smést i vynést, pohladit i vyfackovat. Je to dobrá matka, a když stojíte na děkovačce na jevišti Státní opery, tak to si mě ta matka opera doslova fantasticky laská. Ohromný pocit!

Proč je u nás opera na rozdíl od jiných zemí menšinový žánr?

Opera tady nemá pořádnou reklamu a člověk se dnes chce především bavit. Touží po něčem lehkém, protože problémy z práce a v osobním životě mu stačí. A český divák je navíc zvláštní v tom, že hledá věci notoricky známé. Nechce se učit něčemu novému. Jenže opera je složitější v tom, že se u ní musí trochu přemýšlet.

Příjemné propojení užitého a obývacího prostoru. Tady se dobře vaří i dobře zpívá. Andrea se ovšem k nelibosti sousedů rozezpívává často i v noci.

„Kartářka mi řekla, že mám jedno boží oko vedle druhého.“

pastylky v tobolkách. To je vlastně taková sůl. Moc dobrá je Vincentka, vitamin C a zinek. Naštěstí jsem ještě nepotřebovala foniatra. Mám dobrý základ.

Věříte ve svou šťastnou planetu?

To by bylo špatné, kdybych nevěřila. Věřím ve spoustu věcí, jsem fatalista a navíc věřím v Boha. Nedávno jsem byla u kartářky Dagmar Kludské, a ta obracela jednu kartu za druhou a nevěřičně kroutila hlavou, že tam mám jedno boží oko vedle druhého. Něco takového prý dosud neviděla.

Jak podle vás vypadá absolutní štěstí?

Já myslím, že mám absolutní štěstí každý den. Ale pak najednou přijde třeba totální deprese. To jsou prostě umělci — precitlivělí lidé. Přesto si myslím, že jsem velice šťastný člověk. Ráda se směju, užívám si života a držím se toho, co říkal v Titaniku Leonardo di Caprio: Každý den přece stojí za to! Člověk musí být v pohodě a ono si ho to štěstí najde samo.

Těhle filozofie jste se vždycky držela?

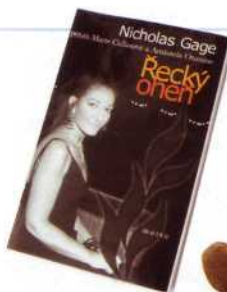
A víte, že ano. Pevně stojím na zemi. Před pěti roky jsem bydlela v Praze na koleji v kutlochu v Hradební ulici. Měla jsem jednu postýlku a to bylo všechno. Pak jsem spala na matraci v garsoniéře ve Strašnicích. Ty začátky nebyly jednoduchý, ale všechno jsem si svým hláskem vyzpívávala. Měla jsem ohromný štěstí, že jsem byla ve správný čas na správném místě a hlavně, že jsem byla taky pěvecky disponovaná, připravená, disciplinovaná. To je moc důležitý... a také hraje velkou roli strážný anděl.

Vy máte strážného anděla?

To má snad každý. Já ale bezpečně vím, že je to můj dědeček Alois, který mi umřel, když mi bylo šest. Jako malá jsem totiž dlouho žila s dědečkem a babičkou v Drnovicích, protože rodiče tehdy svépomocí stavěli domek a nestíhali mě vychovávat. Já si myslím, že mě můj děda pořád hlídá a pokaždé mi pošle někoho důležitého do cesty.

Jak se to v praxi projevuje?

My máme takovou dohodu, že já třeba ráda udělám tři benefiční koncerty za měsíc zadarmo, ale protože musím z něčeho žít, tak on mi pak zase pošle pořádně velký koncert. Ostatně mně vůbec nevadí jezdit dělat malé koncerty. Myslím, že je moje povinnost propagovat operu. Když jen trochu časově můžu, tak jedu zpívat i za pár korun, protože nesnáším snoby, přemoudřelé lidi, studené psí čumáky, kteří jsou mnohdy vychytralí akorát sami pro sebe. Zazpívám tedy ráda pro děti i staré lidi, kteří by si nikdy nemohli koupit lístek do Státní opery. • LADISLAV LANGR

„Ráda se vracím ke knize Recky oheň. Je o osudové lásce Aristotela Onassise a pěvkyně Marie Callas, která je mým vzorem.“

„Plyšáku mám hodně. Tenhle se jmenuje Karel a pochází z Vídně.“

